

Könyvmisszióval Udvarhelyen

*Vitték a szellem kenyerét
teherautókon odaátra.*

*A legmegrendítőbb
az volt, mikor az ajándékozott
könyvtárigazgató
megpillantotta Arany János
összes versét, a háromkötettest.*

*Valaha megvolt neki is otthon,
de mert az állományból
hiányzott, kikopott,
sajátját lopta be
az olvasóknak.*

*Úveg alatti incunábulumként
kellene mutogatni majd
e használati példányt:
milyen is volt a hazugan új,
e történelmi vaskor,
mikor porló kovásszal, barna
ragasztó-papírosokkal
tákoltták össze a Költő
cafattá olvasott igéit.*

Templomkert északon

Rácz Istvánnak

*Terméskövek színes foltjával teleszórva,
hatalmas, elfehéřült
püspökkenyérselet.
Félezzredéve áll így
a templom támfala.
Játszik rajta az emberlelemény,
a véletlen törvényszerű,
a vibráló szabálytalan
kirakós jókedve, az öregedni
nem akaró tudás hite.*

*És bátran hirdeti, hogy itt
a zordon égi Űr,
nem bünteti csupán,
kiket szeret.*

Pár lépéssel odább, akár
legendáink cintériumában
kelyhezve tornyozott, színes,
fazsindelyes harangláb.

Gránitkövek, márványhasábok
fehér-fekete sakkjátéka közt
esőtől üde pázsit.
Madarak néma szökkenése
a lombornyók alól.

Senki emberfia, de mégis,
kereszt két oldalán, a hősök
arannyal vésett névlapja előtt
virulnak múlhatatlanul
a naponta hozott
hűség virágai.

Az utolsó levél

Ahogy a kertben ide-oda szökdös,
ablakomon kéretlen be-benéz
a feketerigó,
ő jut eszembe, valahogy így,
ilyen váratlan kedvesen
röppent az életünkbe.

Távolból, hova kisodródott,
dölt betűs, hosszú, kézzel rótt levélben
üzente meg: már évtizedek óta
ismer, szeret.

Hálás; hogy versben-szóban annyi mindent
kimondtam, átéltem helyette.

Aztán szeszélyesen, de
mindig élénk-vígan
jött, küldte önmaga helyett is
ragaszkodása szimbólumait.

Vigasztaló testvéri türelemmel
bátorított, mikor
megtudta, mekkora veszély
ólálgodik társam körül, — —

nem sejtve még hogy
ugyanaz a rontás
munkálkodik testében,

és hogy ő
nem éli túl.

Hallom a telefont, a férj
sírásba csukló szavait:

— Most este, negyedhétkor
elállt a lélegzése is...

Pedig még úgy, de úgy örült
utolsó leveleteknek.

GERGELY ÁGNES

Challoner tizedes Karthágó romjain

A régi fény sehol. És sehol a régi
árnyék. A gőg mellől a nyomorultság
tudása is elveszett. A nagyhatalmi
főlény sertésóljából a bűz, a
mirigyváladékoké. Kőoszlopok, leprás
orrú szoborfejek, mélyvízi deszkák,
sziklacsonkok holdfényt járatnak
a felszínen; napfény nem ér a koldusok
egymásba süppedt sejtjeihez, történetéhez
— sejtjeik földigiliszta-sejtek, történetük
rovarok története, hol osztályharcnak hívják,
hol így: „a nép türelme elfogyott”, hol így:
„tört-zúzott a söpredék” — a törmelék, éjjel,
a csillagáradatban, Sándor, Pompeius,
Caesar, Antonius nevét cirpeli szét,
nagy férfiak, víttak, szerettek, haltak,
míg a többi csődült, páرزott, szertemállott.
Onnét nézve, mit látnak most?
Rezesbandát, mely csattog, hogy a Császár
isten? Hogy Rule, Britannia? Hogy Über
alles? Hogy Ja drugoj takoj sztranü
nye znáju? Ami változik, visszaváltozik,
és változik, ami visszaváltozott; egy perc
megállás a tüzes keréken, a névvel jelölt
harc, szerelem, halál magasában
nem tud annyit, nem tart magában
annyit, mint a Tan, lett légyen tanítványnak,
fióknak, nyirkos földkupacnak írva,
s írója könek, rovarnak, üvegfalnak
tekintve — Karthágótól Athénig füstölög
az avar, önnön szerelmétől felgyúl,
az aquaeductus újra ép, víz zuhog
a sivatagba, mindenestül elnyeli
hatalmas, igaztalan mérlegét a levegőég.